

Поетът **Димитър Кенаров** в Прага

(Репортаж, писан в полицията)

На 28 септември 2009 година в Български културен институт в Прага се състоя поетична вечер на поета Димитър Кенаров. Младият поет е завършил Американски колеж в София, а през 2004 и Мидълбъри Колидж с дипломна работа върху поезията на У. Х. Одън и Йосиф Бродски. В момента се занимава с криминална журналистика и литература и живее в САЩ.

По ирония на съдбата и аз пиша този репортаж, намирайки се физически в международния отдел на полицията в Прага, а мислено – с поезията на Димитър Кенаров.

Поетичната вечер беше открита от българския лектор на Карловия университет в Прага д-р Добромир Григоров. Сред гостите на срещата бяха чешкият преводач на автора – българистът Марцел Черни, преподаватели от Софийския и Карловия университет и др. След откриването на вечерта, поетът беше поканен да прочете емблематични творби от творчеството си – стихосбирките „Пътуване към кухнята“ и „Изкуството да препарираш“.

В приятната обстановка на залата, стиховете на поета прозвучаха като ехо от откровения на душата, но и като малки разкази за нашето всекидневие и действителност. Поезията на Димитър Кенаров е описателна

Димана Иванова и Димитър Кенаров

и постмодерна в своите търсения; тя е различна от тази на други съвременни български автори от това поколение, защото пресъздава един свят, в който се акцентира върху зоологията и медицината. Доказателства за това са стиховете „Муха в самолета“, „Пуловер за кучето“, „Ода за гигантските мравояди“ и др. На въпроса от страна на публиката на какво се дължи този интерес към медицината, поетът отговори, че е възпитан от малък в този дух, тъй като баща му е лекар. Родната къща на поета, която като метафора, също присъства в творчеството му, е пълна с медицински книги. Интересът си към медицината Димитър Кенаров афишира по много сложен начин в стихотворението „Аутопсия

на бик пред учениците на Медицинското училище, Айтос 1996“ – чрез аутопсия на тялото на мъжки бик, извършена от жени. Мъжкият фалос на това тяло има първостепенно значение и почти фройдистко присъствие на знак. В стихотворението жените правят аутопсия на мъжкото, отмъщвайки му. Във философията на З. Фройд това е синдромът на завистта у жената към мъжа, породен от липсата на фалос.

Въпреки че поетът сам определи себе си като не толкова „сериозен човек“, не можем да не отбележим факта, че става въпрос за поет-ерудит с чувство към новаторското, различното; поет-търсач и откривател.

Димана Иванова